

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Горна Оряховица , 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VII СЪСТАВ в публично заседание на първи юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Милена Ас. Карагьозова

като разгледа докладваното от Милена Ас. Карагьозова Административно наказателно дело № 20214120200137 по описа за 2021 година

Производството е по жалба на Б. СТ. Г. против Наказателно постановление/НП/ № 20-0268-000582 от 18.05.2020 г. на Началник сектор към ОДМВР-В.Търново, РУ Г.Оряховица-К.К..

С горното наказателно постановление, издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ бл.№ 213301 от 10.05.2020 год./л.7 от делото/, на Б. СТ. Г. са наложени следните наказания: на основание чл. 175 ал.1 т.3 от ЗДвП- глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. Санкциите са наложени за това, че същият на 10.05.2020г. в 15,05ч.-в Община Лясковец/на път VTR1181-км.5/-посока гр.Горна Оряховица, управлявал лек автомобил „*****” с рег. № ВТ **** АК, като при извършена проверка отказал да предаде документите си на органите за контрол, с което се сочи виновно да е нарушил законовата разпоредба на чл.175 ал.1 т.3 от ЗДвП. Със същото наказателно постановление Б. СТ. Г. е санкциониран и за нарушение по чл.150 от ЗДвП. Водачът управлявал неправооспособен, за което на основание чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП му е наложена глоба от 300лв. Наложена е още глоба от 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл.174 ал.3 пр.1 от ЗДвП- съответно за нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП/отказ от проверка с техническо средство за установяване употреба на

алкохол/.

Жалбоподателят в срок обжалва пред ГОРС горепосоченото наказателно постановление. Същото е връчено на 02.02.2021г., а жалбата е депозирана на 03.02.21г./л.3/.Моли същото да се отмени.Изтъква аргументи в тази насока.

В хода на разглеждане на делото пред настоящата инстанция, жалбоподателят се представлява от адв.Р.И., който излага аргументи по същество.

Ответникът по жалбата не се представлява и не заема становище.

Горнооряховският районен съд, като прецени и обсъди оплакванията в жалбата, становищата на страните, както и доказателствата по делото приема за установено следното:

На 10.05.2020г. в 15,05ч. жалбоподателят се придвижвал на територията на Община Лясковец/на път VTR1181-км.5/-посока гр.Горна Оряховица, като управлявал лек автомобил „*****” с рег. № ВТ **** АК. Същият бил забелязан и спрян от полицейски служители, извършващи контрол на движението по пътищата/св.М. и св.Д.-СЗ 06.04.21г.-л.31-32/.Автомобилът имал нестандартна траектория на движение/криволичел/, а след спирането двамата полицейски служители възприели, че водачът Б. СТ. Г. е във видимо неадекватно състояние- отказал да слезе от колата, както и да предаде каквито и да било документи. Отказал и тестване за употреба на алкохол с техническо средство. След справка полицаите получили уведомление, че Б. СТ. Г. е неспособен. Поискали съдействие от свои колеги и на място бил изпратен полицейски екип в състав св.К./СЗ 01.06.21г.-л.53/ и св.Ц.Я./СЗ 18.05.21г.-л.46/. Те също възприели гореописаното поведение на водача. Контролният орган – актосъставителят М. констатирал цитираните и възпроизведени и в обжалваното НП нарушения. Съставил акт за установяване на адм. нарушение бланков № 213301 от 10.05.2020 год./л.7 от делото/, в който са посочени констатираните и описани нарушения в присъствието на св.Д. - присъствал при установяване на нарушенията. Жалбоподателят не е направил възражение по направените констатации при съставяне на АУАН, като отказал подписване на същия, а отказът му е

удостоверен с подписа на свидетел. На 18.05.20г. е издадено въз основа на акта обжалваното наказателно постановление/л.5 от делото/.Била издадена и Заповед за ПАМ(л. 6 от делото), с която е прекратена регистрацията на процесното ППС за срок от 6 месеца. Заповедта била връчена на 02.02.2021 г.

Съдът прави следните правни изводи:

-

По първото административнонаказателно обвинение:

В пункт 1 от обжалваното НП е отразено извършено нарушение по **чл.175 ал.1 т.3** от ЗДвП. Съставът на изпълнителното деяние на цитираната и приложена от АНО санкционна норма изисква да е наличен отказ да бъдат предадени документи от страна на водача на органите за контрол, респективно- осуетяване по какъвто и да било начин на извършването на проверка от контролните органи. Тази норма е приложима ако след като спре при подаден сигнал за спиране-водачът откаже да предаде документите си за проверка/пр.1/ или осуети извършването на проверката по друг начин/пр.2/. В настоящия случай се установи такава фактическа обстановка и от установените и описани в НП факти следва извод за приложимостта на чл.175 ал.1 т.3 пр.1 от ЗДвП. Съгласно чл.103 от ЗДвП е изпълнено единствено нареждането на органите за контрол за спиране от жалбоподателя в настоящото производство. Подаването на сигнал със стоп палка е именно такова нареждане по смисъла на чл.170 ал.3 от ЗДвП. След това водачът е обективирал пред полицейските служители нежеланието си да представи изисканите му документи.Реализирана е отговорност по санкционна норма, касаеща осуетяване на извършването на проверка/чл.175 ал.1 т.3 пр.1 от ЗДвП/ по начина, описан в АУАН и НП-непредаване на документи на органите за контрол. Предупредени за наказателната отговорност по чл.290 от НК, свидетелите са категорични относно възприятията си за това, че именно Б. СТ. Г. е бил водач на процесния автомобил, както и че след спирането му е отказал предаване на документи на органите за контрол. Доказано по този начин е нарушението, за което е санкциониран жалб. Г..

Жалбоподателят е санкциониран от административнонаказващия орган при наличието на безспорност относно неговата вина за констатираното нарушение. Настоящата инстанция намира, че в случая и АУАН и НП в частта относно нарушението по чл.175 ал.1 т.3 от ЗДвП притежават изискуемите от закона реквизити, спазена е формата за тяхното съставяне и същите са годни да послужат за реализиране на административнонаказателна отговорност по отношение на жалбоподателя, по безспорен начин е доказано извършеното нарушение, нарушителят и неговата вина. Свидетелските показания за безпротиворечиви в тази насока. Не се установиха данни свидетелите да са в особени лични отношения с жалбоподателя, които да ги мотивират да го уличат в нарушение, което не е извършил. Ето защо съдът кредитира показанията на свидетелите и приема, че жалбоподателят е управлявал автомобила като след неговото спиране категорично се е противопоставил на това да предостави изисканите му документи като водач на МПС. Съобразени са разпоредбите на чл.34 ал.1 ЗАНН.

По отношение наказанието за адм.нарушение съгл. нормата на чл.175 ал.1 от същия закон е наложено наказание 200лв.глоба и 6 мес.лишаване от право да се управлява, т.е. в максимален размер/съгласно редакцията към момента на нарушението/. Съдът намира така наложеното наказание глоба за съобразено с целите на адм. наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН, както и с разпоредбата на чл.27 ал.2 от ЗАНН.Относително определената санкция по чл.175 ал.1 е лишаване от право за управление на МПС за срок с фиксиран законов минимум- от 1 до 6 месеца, както и кумулативно предвиденото наказание глоба /в относителни граници от 50 до 200 лв./. Санкцията, наложена на нарушителя с обжалваното наказателно постановление е лишаване от посоченото право да управлява МПС за срок от 6 месеца и глоба в размер на 200лв. Жалбоподателят не може да бъде лишен от право, което в самото НП се твърди, че не притежава- посочено е, че същият е неспособен, поради което и не може да бъде лишаван от право да управлява МПС. В тази насока е и справка, приложена на л.60 от делото.Така индивидуализираното наказание глоба в максимален размер е съобразено с тежестта на нарушението, която съдът определя като висока. В тази насока се вземат предвид наложените на Б. СТ. Г. наказания за нарушения по ЗДвП, които са значителни на брой/справка л.11-13 от делото/.

С наложеното наказание в пълнота биха били постигнати целите на наказанието със същото да се предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, т.нар.генерална превенция-чл.12 ЗАНН.

Субект на нарушението е лице с качеството водач по см. на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП. Съставът е на комисивно нарушение, осъществено чрез бездействие. Изпълнително деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението за предаването на документи от водача на контр.орган за проверка. Съдържание на това задължение е обвързаността на водача на МПС да изпълнява указанията на контролните органи. Б. СТ. Г. е имал качеството водач, тъй като е управлявал МПС със съдържанието на понятието "управление", прието от съдебната практика (вж. ППВС № 1 от 1983 г.). Предвид изложените мотиви, обжалваното НП следва да бъде потвърдено в тази му част, като бъде отменена само частта относно наложеното наказание лишаване от право за управление на МПС.

-

По второто административнонаказателно обвинение:

Съгласно разпоредбата на чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП, предвидена е санкция глоба по отношение на лице, което управлява моторно превозно средство, 1. без да е правоспособен водач, 2.без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, 3. след като е загубил правоспособност по реда на чл.157 ал.4 или 4.СУМПС е отнето по реда на чл.171 т.1 или т.4, като **нормата на чл.150 от ЗДвП, сочена като нарушена**, изисква всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, да се управлява от правоспособен водач.

Констатациите, описани в обстоятелствената част не съответстват на събраните доказателства. Видно от справката, приложена на л.60 от делото, Б.

СТ. Г. има издадено СУМПС с номер ***** със срок на валидност 23.06.2004г. до 23.06.2014г. Към дата 17.06.2021г. жалбоподателят в настоящото производство не е подавал заявление за издаване на ново валидно СУМПС.

В наказателното постановление липсва надлежно **описание на нарушението и обстоятелствата, при които е осъществено твърдяното нарушение**. Както в съставения АУАН, така и в наказателното постановление е посочено бланкетно, че водачът е неспособен, като не е уточнено дали СУМПС изобщо е издавано на жалбоподателя или същото е било отнето/иззето/, без да се посочва също така на какво основание и с какъв акт, както и от кой момент, както и дали СУМПС е в срок на валидност. Тези обстоятелства са релевантни, тъй като имат отношение към преценката за това коя е нарушената материалноправна разпоредба от ЗДвП. С изменение на ЗДвП/ДВ бр.2/2018г., в сила от 03.01.2018г./ е в сила следната редакция на чл.**150а** ал.1 от ЗДвП: "За да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление на МПС да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171 т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено". Прави впечатление и това, че **със съставения АУАН** и впоследствие с НП на Б. СТ. Г. е вменено във вина извършено нарушение по чл.150 от ЗДвП, а не по чл.150а от ЗДвП. Санкционната норма, която се сочи като приложена е тази по чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП. Същата има няколко законови предложения и алтернативи, цитирани по-горе. В НП се сочи, че е приложена разпоредбата на чл.177 ал.1 т.2 ЗДвП, без допълнително уточнение относно законовото предложение, което АНО прилага. След като съдът е събрал доказателства за това, че по отношение на Г. има издадено СУМПС, а е приета липсваща правоспособност, следва да се осъществи и нужния съдебен контрол относно това дали АНО на това основание и от кой момент приема, че жалбоподателят е с отнето, иззето или СУМПС извън срока за валидност. Очевидно такава преценка не може да се направи, тъй като нито в АУАН, нито в наказателното постановление наказващият орган посочва от кой момент, на какво основание, по кой ред и с какъв акт е прието

липсващо/отнето, невалидно/ СУМПС, с което е нарушено и правото на защита на санкционираното лице. По този начин възникват множество въпроси за изясняване, които не могат да намерят своя отговор след като отнапред липсва нормативно определеното съдържание на НП. По този начин не може да се даде отговор относно правилното приложение на санкционната норма, респективно относно това състав на нарушение по кой текст от ЗДвП е осъществен.

Административнонаказващият орган/АНО/ има задължението ясно и точно в НП да изпълни изискването за попълване на съответните задължителни реквизити на наказателното постановление. За да предизвика целените с издаването му правни последици, наказателното постановление, като писмено обективизирано волеизявление следва да съдържа отнапред определен в закона минимален обем информация. Тези от тях, посочени в [чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН](#), а именно - **описание на нарушението**, датата и мястото, където е извършено, **обстоятелствата, при които е извършено**, доказателствата, които го потвърждават, съставляват част от мотивите - фактическите и правни основания, от които следва постановения от административнонаказващия орган резултат. Неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен в съществено нарушение на закона акт. Изискването за обосноваване на наказателното постановление е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на лицата-страни в административнонаказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довежда до знанието на адресата съображенията, въз основа на които административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на конкретно административно наказание. Това подпомага лицето, чиято юридическа отговорност е ангажирана в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата срещу такива актове. От друга страна пък, наличието на мотиви **прави възможен контрола** върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за мотиви според [Закона за административните нарушения и наказания](#) е такова, че тяхното

неизлагане към наказателното постановление съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна на акта. С оглед и възможността за упражняване на съдебен контрол за законосъобразност на констатираното нарушение, административнонаказващият орган следва да опише подробно и да събере пълни данни за обстоятелствата, при които е извършено нарушението- нещо което в конкретния случай не е сторено, поради което процесното НП се явява незаконосъобразно само на това основание.

Всъщност без значение са индициите, че въззивният съд или лицето, на което е наложено административното наказание, вероятно са разбрали или могат да разберат индиректно кои са обстоятелствата, въз основа на които е ангажирана административнонаказателната отговорност. Правоприлагането не може да почива на предположения, а на конкретика като строго нормирана дейност.

За пълнота следва да се посочи и следното: Транспортната дейност следва да се разглежда свързано с правата на гражданите на свободно придвижване, на работа, свързана с транспорт на пътници или стоки, било в рамките на Европейската общност или извън нея, но като се отчита характерът на регулираните обществени отношения и правомощията на държавата да въведе определени ограничения чрез националното си законодателство на това право да се управлява МПС чрез правилата за контрол и осигуряване на пътната безопасност. Или, за разрешаване на разглеждания проблем от значение е не само вътрешното ни законодателство, но и норми от общностното право в ЕС /Европейския Съюз/, част от който е Р.България. На тази база следва да се разрешат въпросите относно "правоспособността" на водача и защо следва да притежава "валидно", респ."съответно" СУМПС.

Съгласно [чл. 150"а" ал.1 от ЗДвП](#), "за да управлява МПС, водачът

трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство", т.е. според категорията на управляваното от него МПС се съобразява дали притежаваното от него СУМПС е "съответно". От друга страна, съгласно [чл. 157, ал. 1 от ЗДвП](#) той получава и контролен талон към това СУМПС и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Този талон съпътства СУМПС и може да бъде отнет при съставяне на акт за констатиране на административно нарушение по ЗДвП (АУАН), който го замества за определен период от съставяне на акта.

Правното значение на СУМПС е изяснено в [чл. 3, ал.3 от ЗБЛД](#)/Закон за българските лични документи/, като тези, издадени от българската държава на нейните граждани, имащи функция и на документ за самоличност. Основното предназначение на СУМПС обаче е удостоверяване на правоспособността на лицето да управлява МПС от дадена категория. Като страна-членка на ЕС, България е транспонира в националното си законодателство изискванията на [Директива 2006/126/ЕО](#) на ЕС от 20.12.2006 г., изменена с [Директива 2009/113/ЕО](#) на Комисията от 25.08.2009 г., [Директива 2011/94/ЕС](#) на Комисията от 28.11.2011 г., съответно съгласно [§ 2 от ПЗР на ЗБЛД](#) и [§ 35, т. 3 от ДР на ЗДвП](#) (ДВ. бр. 54/2010 г.). И докато ЗБЛД урежда "условията и реда за издаване, ползване и съхранение на българските лични документи", включително СУМПС, то ЗДвП "урежда... изискванията за правоспособност на водачите на ППС,... както и принудителните мерки, които се прилагат, и наказанията за нарушаване на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове", като целта е "да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от МПС". Дадено лице ще придобие правоспособност за управление на МПС по правилата на ЗДвП, за което има правото да получи, съответно държавата е длъжна да го снабди със СУМПС по реда, установен в

ЗБЛД, за да може да удостовери "правоспособността за управление на МПС". Съгласно този закон, СУМПС като български личен документ е собственост на държавата (чл. 2) и то се предава на органа, който го е издал, при изтичане на неговата валидност ([чл. 10, ал.1, т.5 от ЗБЛД](#)), т.е. той е "индивидуален удостоверявателен документ за правоспособност за управление на МПС" от "категорията/ите, за които е валидно" ([чл. 50, ал.1](#) и [чл. 53, ал.1, т.10 от ЗБЛД](#)), като сроковете за валидност са определени в двата цитирани закона, съобразено с посочените директиви на ЕП и на ЕС и Комисията на ЕС. С [§ 1, т.2 б"ж" от ДР на ЗБЛД](#) е дефинирано какво е "нередовен български личен документ" - "с изтекъл срок на валидност", а съгласно [чл. 81, ал.2, т.6 от ЗБЛД](#) - притежателят му подлежи на санкция по административен ред, ако "използва нередовни български лични документи" (с ал.1, т.7 на същия член е наказуемо и неподдаването в срок до 30 дни на заявление за издаване на ново СУМПС при промяна на постоянното местоживееене на лицето). Изводът е, че по ЗБЛД се урежда документооборотът и ползването на БЛД, съответно предвижда санкции при нарушаване на свързаните с това правила.

За разлика от ЗБЛД, ЗДвП и приетите въз основа на него други подзаконови нормативни актове предписват правила, свързани с управлението на МПС. И докато СУМПС удостоверява правоспособността на лицето да осъществява такава дейност, **придобиването и запазване във времето на придобитата от лицето правоспособност се свързва с усвояването на определени знания и постигане на умения от него на основата на определени минимални стандарти за физическа и умствена годност за управление на съответните ППС**, което намира своето отражение при първоначалното издаване или при *периодичното подновяване на СУМПС*, което, според цитираната Директива на ЕП и ЕС, инкорпорирана в законодателството ни, ще даде възможност за "редовен контрол... за съответствие" с тези минимални стандарти за постигане на посочените цели,

общии за ЕС, поради което те "следва да съвпадат с подновяването... и да се определят от срока на валидност на СУМПС". По този начин, всяка държава-членка на ЕС, съобразявайки установените за общността срокове за *административна валидност на СУМПС*, може да ги и намали, за по-ефективен контрол върху годността на водачите на МПС, включително и само за дадена категория МПС с оглед специфичната отговорност на водачите им. **Поради това следва да се приеме, че изискването за "съответно свидетелство за управление на МПС" значи "да е валидно", както с оглед на срока на неговата "административна валидност", така и за "категорията МПС", което се управлява от водача.**

Когато дадено лице не е провело обучение и не е издържало изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС, то безспорно не притежава такава и нарушава [чл. 150 от ЗДвП](#). Приравнено на него е и правоспособен водач, който съгласно [чл. 157, ал.4 от ЗДвП](#) "губи придобитата правоспособност" заради отнети всички контролни точки. Разумът на това законодателно решение е, че щом той е допуснал множество нарушения на правилата за движение, довело до отнемане на тези всички контролни точки, то има проблем с неговите знания и умения при управлението на МПС и затова следва да ги докаже наново с ново обучение и проверовъчен изпит. Поради това и съдебната практика вече е утвърдила в множество решения на ВКС, че за престъпление по [чл. 343"в" ал.2 от НК](#) е приложим за всички случаи на управление на МПС без съответно СУМПС - както когато такова не е издавано на водача, така и когато то е отнето на някакво основание. **Не е съответно и СУМПС с изтекъл срок на валидност, тъй като водачът не е доказал след изтичане на срока наличието на съответствие с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на МПС от съответната категория, което се доказва със съответните документи, изисквани от контролните органи в**

съответствие с националното законодателство. При просрочие на валидността на СУМПС и управление на МПС извън този срок водачът първоначално носи административнонаказателна отговорност (уредена в [чл. 177, ал.1, т.2](#) вр. [чл. 150"а" от ЗДвП](#)), а когато в едногодишен срок от наказването му по административен ред продължава да управлява МПС без "подновено" СУМПС, той осъществява състава на престъпление по [чл. 343"в" ал.2 от НК](#). За такова престъпление не е предвидена в [чл. 343"г" от НК](#) и санкция по [чл. 37, ал.1, т.7 от НК](#) - лишаването на водача от право да управлява МПС, тъй като при подновяване на СУМПС той следва да докаже пред контролните органи **съответствието** с минималните изисквания за издаването на съответно СУМПС и едва тогава може да осъществява транспортна дейност било за себе си, съобразно свободата на придвижване в рамките на общността или извън нея, било като работа. Разумът на законодателя да не предвиди такава санкция за тези водачи е както защото те нямат или са загубили правото за управление на МПС, така и защото не са доказали в съответния срок годността си да го упражняват. В случая акцента е не върху придобитата или загубена от водача "правоспособност", **а върху задължението на водача да докаже пригодността си за управление на МПС чрез притежаване на "валидно" за категорията на управляваното такова СУМПС, а това означава и то да е в срока на административната му валидност, за да е годен удостоверителен документ за тази му правоспособност.**

Изводът е, че извършеното адм.нарушение - управление на МПС с изтекъл срок на валидност, не е нарушение по [чл. 150 от ЗДвП](#), а е нарушение по [чл. 150"а" ал.1 от ЗДвП](#). Налице е в случая несъответствие между фактическата обстановка, описана в АУАН и НП и посочената правна квалификация, а именно [чл. 150 от ЗДвП](#).

Настоящата инстанция намира, че в случая и АУАН и НП не притежават изискуемите от закона реквизити, както и не е спазена формата за тяхното издаване, поради което същите не са годни да послужат за реализиране на административнонаказателна отговорност по отношение на жалбоподателя относно административнонаказателното обвинение по пункт 2 от обжалваното наказателно постановление.

-

-

По третото административнонаказателно обвинение:

Съгласно чл.174, ал.3 ЗДвП (ред. ДВ, бр.77/2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Жалбоподателят е санкциониран от административнонаказващия орган при наличието на безспорност относно неговата вина за констатираното нарушение. Настоящата инстанция намира, че в случая и АУАН и НП в частта относно нарушението по чл.174 ал.3 от ЗДвП притежават изискуемите от закона реквизити, спазена е формата за тяхното съставяне и същите са годни да послужат за реализиране на административнонаказателна отговорност по отношение на жалбоподателя, по безспорен начин е доказано извършеното нарушение, нарушителят и неговата вина. Свидетелските

показания за безпротиворечиви и в тази насока. Не се установиха данни свидетелите да са в особени лични отношения с жалбоподателя, които да ги мотивират да го уличат в нарушение, което не е извършил. Ето защо съдът кредитира показанията на свидетелите и приема, че жалбоподателят е управлявал автомобила като след неговото спиране категорично се е противопоставил на това като водач на МПС да бъде тестван с описаното техническо средство. Съобразени са разпоредбите на чл.34 ал.1 ЗАНН.

По отношение наказанието за адм.нарушение съгл. нормата на чл.174 ал.3 от същия закон е наложено наказание 2000лв.глоба и 24 мес.лишаване от право да се управлява, т.е. в абс. размер/съгласно редакцията към момента на нарушението/. Съдът намира така наложеното наказание глоба за съобразено с целите на адм. наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН, както и с разпоредбата на чл.27 ал.2 от ЗАНН. Не са предвидени относително определени граници на това наказание, за да се изложат доводи относно неговата индивидуализация по размер.

Относно кумулативно предвиденото наказание лишаване от право да управлява МПС: Жалбоподателят не може да бъде лишен от право, което в самото НП се твърди, че не притежава- посочено е, че същият е неспособен, поради което и не може да бъде лишаван от право да управлява МПС. В тази насока е и справка, приложена на л.60 от делото.

Предвид изложените мотиви, обжалваното НП следва да бъде потвърдено в тази му част, като бъде отменена само частта относно наложеното наказание лишаване от право за управление на МПС.

-

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление/НП/ № 20-0268-000582 от 18.05.2020 г. на Началник сектор към ОДМВР-В.Търново, РУ Г.Оряховица-К.К., издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ бл. № 213301 от 10.05.2020 год., **в ЧАСТТА**, с която на Б. СТ. Г. на основание чл.175 ал.1 т.3 от ЗДвП е наложено наказание **лишаване от право** да управлява МПС за срок от 6 месеца, като незаконосъобразно.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление/НП/ № 20-0268-000582 от 18.05.2020 г. на Началник сектор към ОДМВР-В.Търново, РУ Г.Оряховица-К.К., издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ бл.№ 213301 от 10.05.2020 год., **в ЧАСТТА**, с която на Б. СТ. Г. на основание чл.174 ал.3 от ЗДвП е наложено наказание **лишаване от право** да управлява МПС за срок от 24 месеца, като незаконосъобразно.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление/НП/ № 20-0268-000582 от 18.05.2020 г. на Началник сектор към ОДМВР-В.Търново, РУ Г.Оряховица-К.К., издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ бл.№ 213301 от 10.05.2020 год., **в ЧАСТТА**, с която на Б. СТ. Г. за нарушение на чл.150 от ЗДвП е наложено на основание чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП наказание **глоба в размер от 300лв./триста лева/**, като незаконосъобразно.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление/НП/ № 20-0268-000582 от 18.05.2020 г. на Началник сектор към ОДМВР-В.Търново, РУ Г.Оряховица-К.К., издадено въз основа на Акт за установяване на

административно нарушение/АУАН/ бл.№ 213301 от 10.05.2020 год.- в останалата му част, като законосъобразно.

Решението подлежи на обжалване пред Адм.съд-В.Търново в 14-дн.срок от съобщенията до страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____